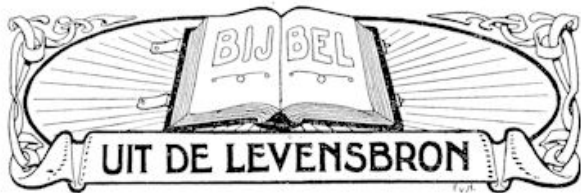

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING.

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ.

REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSM AATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN
Verschijnt den 2den Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

DE OUDSTE ZOON.

Maar hij werd toornig en wilde niet ingaan. Lucas 15 : 28a.

Gij kent allen de gelijkenis van den verloren zoon en gij zult wel eens onder den indruk geweest zijn, als gij gelezen hadt van den zondaar, die tot bekeering kwam en tot den Vader terugkeerde.

Maar het kan zijn, dat gij daarbij niet veel aan den oudsten zoon gedacht hebt en toch, die oudste zoon wordt door den Heiland in deze gelijkenis op den voorgrond geplaatst.

De Farizeërs en de Schriftgeleerden hadden immers tegen Jezus gemurmureerd en Hem verweten: „Deze ontvangt de zondaars en eet met hen.”

De Heiland daarentegen had gesproken over de blijdschap van den herder, die het ééne schaap vindt en over de blijdschap van de vrouw, die de verloren penning terug ontvangt. Alzoo zal er blijdschap zijn in den hemel over één zondaar die zich bekeert.

Tegenover die blijdschap staat dan de toorn van den oudsten zoon, die niet wil ingaan in de feestzaal, waar zijn broeder zich bevindt aan het maal, door den vader hem aangericht.

Wanneer wij dus de gelijkenis van den verloren zoon goed willen verstaan, moeten we vooral op den oudsten broeder acht geven.

Hij was een Farizeër, een van die Farizeërs en Schriftgeleerden, die met hun schamper verwijt den Heiland durfden beleedigen: Deze ontvangt de zondaars en eet met hen.

Dat laatste was ook te veel voor de „vromen”, die de wet kenden en onderhielden en zich hoog boven de tollenaars verheven waanden.

Nooit zijn we méér verloren, dan wanneer we niet weten, dat we verloren zijn.

Zie, de jongste zoon, de *verloren zoon*, die na een leven in zonde en schuld bij de zwijnen terecht komt, hij wéét, dat hij verloren is, en hij keert weer tot zijn vader, om behouden te worden.

Maar de oudste zoon is, menselijkerwijze gesproken, gehéél verloren, want hij weet niet, dat hij een zondaar is, intégendeel, hij vindt zich zelf heel braaf en heel waardig. Met zijn broeder, die als een bedelaar terug is gekeerd, kan hij niet aanzitten aan hetzelfde maal.

Hij werd toornig en wilde niet ingaan.

Wat kunnen wij dat eigenlijk slecht begrijpen, niet waar? Als wij de gelijkenis van den verloren zoon lezen, worden we blij, als hij bij zijn vader teruggekeerd is, als alles weer goed is, als wij hem behouden weten. En dan zouden we 't met dien oudsten broeder anders willen zien. We voelen ons teleurgesteld, omdat daar tusschen al die blijde menschen één mensch met een somber gezicht rondloopt. Wij zouden willen, dat hij zich óók verblijdde en we vinden hem hard, omdat hij zoo koud en ongevoelig blijft.

Hij *is* ook koud en hard, koud en hard als een Farizeër.

Och, heb medelijden met hem. Hij heeft enkel zijn braafheid, zijn arme braafheid, die hem niet kan baten. Hij heeft zijn toorn, die hem belet, blijde te

zijn, zijn hoogmoed, die hem verhindert, zichzelf te zien, zooals hij is.

Hij is een Farizeër en tollenaars en zondaren zullen hem voorgaan in het Koninkrijk der hemelen.

* * *

Alleen wie zichzelf als zondaar heeft leeren kennen, voelt zich bij tollenaars en zondaren op zijn plaats.

„Daar hoor ik bij”, zegt hij, „want ik ben hunner een.”

Hij vliedt het gezelschap der Farizeërs, al veracht hij hen ook niet, al bidt hij voor hen.

Alleen wie zelf als een zondaar zijn toevlucht genomen heeft tot den Heiland, verblijdt er zich in, als hij andere zondaren tot Jezus ziet komen.

Nu geldt het, de proef op de som te nemen. Wanneer wij er ons niet waarlijk in verblijden, dat zondaren gered worden, dan mogen we ons zelf wel eens afvragen, of wij reeds weten, zondaar te zijn.

En och, wat mankeert er in dit opzicht nog veel aan ons.

Ja, als wij menschen tot Jezus zien komen, die, voor zoover wij weten, van hun kinderjaren af een braaf en deugdzaam leven geleid hebben, dan is onze verwondering niet zoo groot. Met zulke menschen kunnen we ook wel omgaan, daar hóóren we bij.

Maar o, als wij eens hooren, dat iemand, die wij heel goed kennen en die jarenlang een slaaf der zonde was, „bekeerd” is geworden, dan zetten wij een gezicht, of we nog wel eens aan zijn bekeering twijfelen mogen.

„Als dat maar zoo blijft”, zeggen we dan. „Laat dat nog maar eens overzomer en overwinteren”. We houden ons op een afstand, in plaats van hem een hartelijk welkom toe te roepen; hij blijft voor ons de zondaar, die wij, bij ons dulden, omdat het niet anders kan. Maar eigenlijk zijn we op zijn gezelschap toch niet gesteld.

O, wij Farizeërs.

De vader uit de gelijkenis deed anders. Wie weet, hoe vaak de verloren zoon hem in vroegere jaren reeds beterschap heeft beloofd, zonder ooit zijn belofte te houden, maar als hij nu, na zijn langen zwerftocht, terugkeert, geen aarzeling en geen twijfeling, maar een omarming, een kus, het gemeste kalf en, als teeken van het zoonschap een ring.

En zóó moeten wij het nu ook doen. Geen toorn, geen terugtrekken, geen afwachtende houding.

Maar als.....

O, we weten, wat ge zeggen wilt. Als het nu later toch eens blijkt, dat het dien zondaar met zijn bekeering geen ernst was?

Wat dan nog? Zijt gij er dan slechter van geworden, dat gij hem vriendelijkheid hebt bewezen en dat gij hem, gaarne, in uw gezelschap hebt opgenomen? Dan zal uw vriendschap, uw broederlijkheid, uw vertrouwen, hem ten oordeel worden, maar gij zelf gaat vrij uit en, 't geschonden vertrouwen moge u smarten, als straks een andere zondaar tot u komt, ontvangt ge hem wéér, verblijdt ge u er opnieuw in, dat een ziel behouden is geworden.

* * *

De verloren zoon.

Hebt ge er wel eens aan gedacht, wat het voor den verloren zoon moet geweest zijn, toen zijn broeder, toornig, hem de broederhand weigerde? En hebt ge er wel eens aan gedacht, wat het voor een zondaar, die zich bekeerd heeft, wezen moet, als gij hem laat merken, hoe zeer gij hem eigenlijk wantrouwt?

Zou uw wantrouwen geen struikelblok kunnen zijn, dat hem verhinderde, nóg dichter bij den Vader te komen?

Welk een indruk moet hij krijgen van u, die toch ook een kind van den Vader wilt genoemd worden?

En waarop verheft gij u?

Hij is een zondaar, maar gij ook.

Hij heeft den dood verdiend, maar gij ook.

U is, evenals aan hem, het leven geschonken uit genade.

Zie toe, dat hij u niet voorgaat.

Weet gij niet, dat het schaap, het verst afgedwaald, vaak het dichtste bij den herder is, als het terug is gekeerd?

Weet gij niet, dat hij, wien veel vergeven is, ook veel liefheeft?

Wordt dan niet toornig, weiger niet, tot dezulken in te gaan, maar laat de vreugde van den Vader over den teruggekeerden zoon ook uw vreugde zijn. Verheug u, over den teruggekeerden broeder.

„Deze ontvangt de zondaars en eet met hen.”

O, zeg dit niet smalend, maar uw hart zij daarover vervuld van heilige vreugde.

Omdat de Heiland zondaren wil ontvangen, heeft Hij ook u ontvangen. Weet dan, zondaar te zijn en, als gij andere zondaren ziet komen, ga ze tegen. Spoor ze aan, als ze aarzelend stil blijven staan, bang, dat Jezus hen niet zou willen ontvangen. Zeg hun dan: O, mijn broeders, zeker, Jezus wil u ontvangen, want zie, Hij ontving ook mij, mij, die de grootste der zondaren ben.

K.

geprezen te worden. Toen hij een jaar hier was geweest en werkelijk zijn best deed, werd hij bij een boer geplaatst, wat erg goed geslaagd is. Af en toe krijgen wij briefkaarten en daarop schrijft hij wat hij allemaal wel moet doen. Als hij hier komt, wat nog al eens gebeurt, praat hij altijd heel gewichtig. Zijn gezicht krijgt een betere open uitdrukking en we hebben alle hoop, dat er van hem een flinke man zal groeien.

Nu, Geachte Aja, ik eindig. Ik verheug mij u dezen zomer nog te ontmoeten.

Met vriendelijke groeten,

Uwe dw.

B. L."

Hartelijker kan men niet over dezen tak van arbeid schrijven. Mogen de diepe gedachten en de fijne opmerkingen, die nu volgen, menige jonge vrouw doen besluiten met haar leven ernst te maken in den dienst der barmhartigheid.

„Nooit bevredigd, nooit voldaan is de Christelijke barmhartigheid, steeds met zoekende liefde beziel, of zij mocht vinden, of zij mocht terugbrengen tot haar oorsprong de dalende, in schijn zoo vaak verwarde ziel.

Want dit is haar kenmerk, dat ze niet zich tevreden kan stellen met een bepaald gebied, een bepaald terrein, maar dat alles wat tot de sfeer van het zieleleven behoort, hare belangstelling heeft.

Wiens hart is bewogen van barmhartigheid ziet in ieder persoon een *ziel*, die waarde heeft en vindt voor terrein van actie steeds nieuwe gronden.

Terecht zegt daarom Florence Nightingale: „Barmhartigheid tegenover de ziel, is de ziel aller barmhartigheid.”

En dit zal het best verstaan, diegene, die den nood van de eigen ziel het diepst beseft en die getuigen kan: Mij is barmhartigheid geschied. Alleen in de mate, dat wij gevoelen zelf barmhartigheid te behoeven, kunnen wij anderen bijstaan in hun nood, zooals zij, die diep lijden zelf doormaakten, het best troost kunnen bieden.

Hier ligt zeker wel in de eerste plaats de taak der vrouw. In de eerste Christengemeenten zien wij den zin der barmhartigheid krachtadig ontwaken. Wij hooren van vrouwen, van een Tabitha, van een Dorcas, wier naam thans nog terug te vinden is in menige vereeniging van liefdadigheid.

Welk een kracht en gloed zijn er van zulke vrouwen in dienst der barmhartigheid uitgegaan!

Als later Vincentius di Paulo er op wijst, hoe in vroegere tijden diaconessen bestonden en het ambt langzamerhand verdween, zegt hij: „Nu heeft God eenige vrouwen er toe geroepen, moeders te zijn

van verlaten kinderen, leidsvrouwen van hospitalen, bedienaressen der uitdeelingen.”

En zoo leeren we zien, dat het werk der barmhartigheid niet is gelegen in *uiterlijken vorm*, maar in *de gesteldheid des harten*.

Veel hulp moet ook nu gevonden worden voor de verschillende takken van arbeid, maar daartegenover staat, dat aan degenen, die zich geven willen in den dienst der barmhartigheid ook naar eigen aanleg verschillend werk kan worden toegewezen.

Maar niemand trede tot dien arbeid toe, wier hart niet is bewogen van diepe ontferming, wier leven niet gelegd is op het altaar der offerende liefde.

Daartoe is de verantwoordelijkheid te ernstig en te groot, hierin wordt wel gevraagd de volle overgave van het zelf.

Met niets minder kan worden volstaan.

Maar nergens ook vindt men zooveel kansen tot volle ontplooiing der persoonlijkheid.

Geen knop behoeft verloren te gaan, dien men niet zelf prijs geeft of doet verwelken, vroeg of laat wordt in Gods gaarde ontplooiing gevonden voor iedere gave door Hem ons toevertrouwd; wat niet uit Hem is, kan en moet sterven, omdat niet de adem des eeuwigen Levens het doorstroomt. Licht niet hierin wellicht de grond, waarom men zoo moeilijk mede-arbeidsters vindt voor dit werk?”

AJA.

P. S.

Vragen of mededeelingen voor deze rubriek in te zenden aan den Redacteur P. Keuning. Op de enveloppe schrijven men: Voor Aja.

AJA.

Japan. Vóór mij ligt een plaatje, dat er uitziet als een idylle. Of... als een mooi Japansch theeblaadje of vuurscherm. Want het stelt voor een der schoonste stranden aan de Japansche zee.

In de heete zomerdagen, die we, naar ik hoop, nog wel zullen krijgen (want wat heb je aan een zomer, die *niet* warm is), lijkt zoo'n Japansche dame, die niets anders te doen schijnt te hebben dan de mooie, slanke hertjes te voeren, wel zeer benijdbaar.

Alles aan haar is gracieus, en haar mooie Japansche kleeding doet haar gracelijke beweginkjes te schooner uitkomen. Want in Westersche kleeding